

Marta Álvarez Lafuente

Escola de Malvats

Il·lustracions de
Sara Lozoya

Estrella Polar

Escola de Malvats

Marta Álvarez Lafuente

Il·lustracions de Sara Lozoya

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Escuela de Villanos*

© del text: Marta Álvarez Lafuente, 2022

© de les il·lustracions: 2022, Sara Lozoya

Adaptació al català: Iolanda López Vivancos

© de la traducció: Edicions 62, S. A., 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2022

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2022

ISBN: 978-84-1389-233-7

Dipòsit legal: B. 2.080-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

I

TEMPS DE SUSPENS

L'Ullal Vilallops va néixer a la tendra edat de zero anys. Potser no ho trobes impressionant, perquè vius al Món Real, com jo, i aquí totes les persones quan neixen són nadons. Però a l'Escola de Malvats, on vivia l'Ullal, cada alumne naixia amb els anys que li donava la gana. Un dia, un escriptor passava una mala nit, tenia un somni terrorífic i puf!, a la reixa de l'Escola hi apareixia un alumne nou, preparat perquè li ensenyessin a ser un malvat de cap a peus.* Alguns tenien vuit anys, altres, vint-i-vuit, encara d'altres, vuit-cents vint-i-vuit..., i alguns, com l'Ullal, hi apareixien de nadons.

Per què, entre totes les criatures fascinants i terrorífi-

* En realitat, els professors de l'Escola preferien els alumnes amb molts peus i poc cap, però aquesta és una altra qüestió.

ques que estudiaven a l'Escola de Malvats, he decidit explicar-te la història de l'Ullal Vilallops? Hauràs d'esperar al final per descobrir-ho. I que no et passi pel cap anar a tafanejar a l'última pàgina! Això seria la pitjor maldat del món, i ningú no vol ser un malvat.

Ja ho veuràs.

Aquell dia va començar com li agradava a l'Ullal: com sempre.

Com sempre, la campana despertador de l'Escola va sonar amb cinc minuts de retard, ja que estava programada amb mala llet perquè els alumnes arribessin tard a classe.

Com sempre, l'Ullal es va treure la son de les orelles i va apagar el llum de la tauleta, que havia deixat encès «sense voler» la nit anterior.

Com sempre, va saludar el seu company d'habitació, el Papu, que en aquell moment sortia arrossegant-se de sota el llit, que era on li agradava dormir.

—Mal dia, Ullal! —va respondre el Papu—. Preparat per a l'examen?

I, en un tres i no res, el dia perfecte de l'Ullal es va convertir en un malson.

Com havia pogut oblidar-se de l'examen?

Quan va baixar del llit d'un bot, els seus peus peluts van ensopegar amb la resposta: *Llegendes llegendàries sobre el Món Real*. La nit anterior estava tan nerviós per l'examen de l'endemà que havia acudit a l'única cosa que el podia tranquil·litzar: el seu llibre favorit.

A l'Ullal el fascinava el Món Real, cosa que et resultarà

estranya, perquè tu hi vius (suposo) i saps que no és res de l'altre món. Però per a l'Ullal, el Món Real era la terra mítica on vivien els escriptors, i era un indret ple de fantasia i misteri. Segurament, s'havia quedat llegint fins molt tard; per això s'havia llevat tan cansat que havia oblidat el dia que era.

El dia de l'examen de Lacai.

Com ja deus saber, els exàmens els va inventar un professor malvat (o sigui, un professor) que buscava noves maneres de fer patir els alumnes. Doncs bé, ara imagina com són de terribles els exàmens a l'Escola de Malvats.

L'examen de Lacai és el primer pas per graduar-se a l'Escola: si l'Ullal l'aprojava, abandonaria les classes per a malvats principiants i es convertiria en aprenent directe d'un dels professors: l'aterridora Mòmia, el gegantesc Polifem, o potser fins i tot la senyoreta Medusa, la cap de tots els Monstres de l'Escola. Sota les ordres del seu nou mestre, l'Ullal s'entrenaria per aprovar la segona i última gran prova: la del certificat de Vilesa.

Aquest és l'examen més important, perquè, cada cert temps, alguns escriptors visiten l'Escola per conèixer els Malvats acabats de graduar, trien els que els agraden més i se'ls emporten a viure a les seves novel·les. L'Ullal mai no havia conegut cap escriptor en persona (ni en fantasma ni en cap altra forma), però, això sí, havia llegit sobre ells i somiava que algun escrivís un llibre amb ell a dins. Un llibre on s'aprofitessin totes les seves habilitats: era llest, corria molt de pressa i llegia encara més de pressa!

El problema era que hi havia una altra cosa que se li

donava bé..., *massa* bé: l'Ullal era boníssim suspenent l'examen de Lacai. L'havia suspès cinc vegades, i tot feia pinta que aviat en serien sis.

«Només és un examen», es va dir per intentar tranquil·litzar-se, mentre es passava els dits pels cabells grisos despentinats.

No va servir de res. Com sempre.

L'examen de Lacai era el que temia més del món; més que les tempestes, fins i tot més que la foscor. I això que a l'Ullal li feia pànic la foscor. Era una altra de les seves peculiaritats.

Probablement deus pensar que tenir por de la foscor no és tan estrany. I tens raó. Però és que l'Ullal era un licantrop, és a dir, un nen llop. O, com l'anomenava la seva professora d'Expressió Poètica i Maquiavèl·lica, un «fill de la lluna». Un fill de la lluna que començava a tremolar quan la lluna apareixia al cel.

«Quina mena de licantrop té por de la foscor?», se'n burlaven els professors i els companys. I tenien raó, pensava l'Ullal. «Si vull aprovar, he de ser un home llop com Déu mana», es va dir. Aquesta era la clau, oi? Ser ferotge i salvatge com un animal. Seguir el seu instint.

Doncs bé, en aquell moment l'instint li ordenava que s'amagués sota els llençols i que no en sortís en tot el dia.

Va sentir com el Papu abandonava l'habitació. Des de l'altre costat de la porta li arribava el so de peus, tentacles i urpes en estampida tan familiar a la residència dels Monstres, que era on vivia l'Ullal.

Veuràs, l'Escola de Malvats divideix els alumnes en quatre seccions: Monstres, Brivalls, Genis Malvats i Ricassos, i cadascuna té la seva manera de ser sorollosa. En els passadissos transitats per Monstres són habituals els udols i l'espetec de tallaungles enormes arreglant urpes i pues, mentre que a la residència dels Brivalls sempre se sent de fons alguna baralla entre pirates, lladres i altres païos similars. Als laboratoris dels Genis Malvats exploten pocions i invents cada dia. Els Ricassos són menys caòtics, però tampoc no se salven: els agrada connectar els seus caríssims altaveus sense fils a tot volum, només pel plaer de molestar.

—Ho sabia! Surt d'aquí, covard!

Un braç va aparèixer del no-res, va aferrar l'Ullal per l'espatlla i va fer saltar el llençol enlaire.

Podria haver sigut qualsevol cosa: un trol, un drac, un vampir assedegat de sang fresca o, no ho volgués l'Hades, la mateixa senyoreta Medusa, que tenia serps en comptes de cabells. Però no. Qui sacsejava l'Ullal era algú segurament molt més perillós: la Clara Malagent.

La seva millor amiga.

La majoria dels alumnes de l'Escola coneixien la Clara com «aquella Brivall baixeta que té cara de bulldog enfadat». I és cert que la Clara Malagent era baixeta i xata, alhora grandassa i petita, i que gairebé sempre estava enfadada amb algú. Però l'Ullal sabia que la seva cara feia encara més por quan somreia, perquè volia dir que havia tingut una idea. I les idees de la Clara no li

feien tanta por com la foscor o l'examen de Lacai, però gairebé.

—Vinga, afanya't! Que arribaràs tard!

—Però si quan arribo d'hora a classe m'esbronques...
—va protestar l'Ullal.

—És que arribar d'hora a classe és de setciències. Però avui és un dia especial! Per fi serem Lacais! I després aprovarem l'examen de Malvats, i un escriptor ens coneixerà a tots dos alhora i escriurà un llibre on podrem semblar el caos plegats. —La Clara es va eixugar una llàgrima d'emoció, cosa estranya en ella, que mai no plorava. Potser s'estava traient una lleganya. No li agradava gaire rentar-se la cara.

—Però, Clara..., si l'he suspès cinc vegades... —«...i tu l'has suspès quatre», va pensar l'Ullal, però va callar aquesta part. Era un malvat penós, però molt bon amic.

—Avui serà diferent. Una bruixa de la meva classe d'Ensarronades i Estafes m'ha llegit la malaventura i m'ha dit que aprovaré. I després...

La Clara va continuar xerrant mentre obligava l'Ullal a sortir del llit, i a ell, al final, se li va encomanar l'optimisme.

Com sempre.

Quan va entrar a l'aula de l'examen, l'Ullal estava convençut que, quan en sortís, ho faria convertit en Lacai.

Els alumnes s'acostaven a la taula del professor en ordre de llista (els malvats poden ser molt organitzats quan es tracta de fer el mal). L'Ullal Vilallops va esperar amb el

cap cot, mentre repassava tot el que havia estudiat,* fins que una veu ronca va pronunciar el seu nom.

Una mà grisenca li va entregar els fulls de l'examen. La mà estava unida (més ben dit, cosida) a un cossot igual de gris, coronat per un caparrot adornat amb dos cargols, un a sobre de cada orella. L'Ullal va reconèixer aquell professor: era el fill del doctor Frankenstein, dels Genis Malvats. No en recordava el nom, però no es va distreure intentant recordar-lo. Tampoc no va deixar que el desconcertés el sorollet d'algú que feia *clic, clic, clic, clic, clicliclicliclic* amb un bolígraf.** No, l'Ullal anava llançat.

Aquesta vegada aprovaria.

Va contestar les preguntes de Llengua, Desconeixement del Medi i Histèria en un tres i no res. Abans d'adonar-se'n estava omplint l'últim foli, la part de l'examen que més temia: Matematicaques. No les entenia, però va recordar que allò era un bon senyal: la seva professora de Matematicaques, la directora Rottenmeier, sempre deia que entendre era de setciències, i que un bon alumne s'havia de limitar a respondre de memòria. I l'Ullal tenia una memòria excel·lent, així que va respondre exactament el que li havien ensenyat:

* Per si tens curiositat, algunes d'aquestes lliçons eren: «Una paraula es-drúixola és drúixola», «Els millors hàbitats per als cactus són el desert i la cadira del teu pitjor enemic» o «La Segona Guerra Mundial va ser culpa dels joves».

** No era un alumne nerviós, sinó un paio contractat pels professors per fer-los l'experiència de l'examen tan incòmoda com fos possible.

2 i 2 sumen:

22

L'arrel quadrada de 84,2342 és:

Quadrada

Escriu el teorema de Pitàgores:

*La hipotenusa és igual a la suma de com més catets
millor*

Va acabar l'examen en un moment. El va repassar dues vegades abans d'entregar-lo al professor, que el va recollir amb gest indiferent mentre donava una ullada a un llibre de receptes de *Monsterxef*.

Havia brodat les preguntes. N'estava segur! La Clara tenia raó! Aquest cop aprovarien. Per què havia estat tan preocupat aquell matí?

Ho va recordar tot just sortir de l'aula.

El que el posava nerviós cada any no era la part teòrica de l'examen, sinó la que venia després, la pràctica. La que suspenia sempre. La que va topar de morros a l'altre costat de la porta.

La baralla.

—Bon dia —va dir el seu oponent.

Després, va alçar l'espasa.